

Po čemu smo bolji od drugih?

U evanđelju ove nedjelje čitamo kako je Isus ukorio svoje učenike kad su raspravljali o tome tko je među njima najveći. Rekao im je: „Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!“, i tako zaustavio raspravu koja ionako nije imala smisla. Jer da su dalje istraživali možda bi se pojavila zavist, ljubomora, svadljivost...

A sv. Jakov u svojoj poslanici kaže da je upravo to uzrok nereda i svih zlih djela te se dalje pita: „Odakle ratovi, odakle borbe među vama? Žudite, a nemate: ubijate, i hlepite, a ne možete postići; borite se i ratujete. Nemate jer ne ištete. Ištete, a ne primete jer rđavo ištete; da u pohotama svojim potratite.“

Dovoljno je samo pogledati u naše obitelji. Koliki su međusobno posvađani? Kolika su braća prestala razgovarati zbog ostavštine svojih roditelja? Snahe se ljute na svekrve, svekrve optužuju snahe... Svi misle kako su u pravu. Da su upravo oni najbolji i da je jedino ono što oni misle prava istina. Ili, ako pogledamo naše škole, fakultete, umjetnike, znanstvenike, političare, liječnike pa i svećenke... Svi misle da su bolji od drugih.

Tko je među nama najveći, najsposobniji, najpošteniji? Isus je svojim učenicima očitao lekciju na jednostavan i prikladan pedagoški način. Učinio je to kao dobar odgajatelj i brižljivi otac. Na kraju je završio gestom o prihvatanju djeteta upućujući svakog čovjeka da u svojem životu može puno učiniti ako prihvaća Boga.

Postavimo si jednostavno pitanje: ako sebe smatram vjernikom, kršćaninom po čemu sam ja bolji od onoga tko Boga ne prihvaća a živim poput njega? Zašto onda postoji toliko zavisti, ljubomore, svadljivosti?

Božidar J. Tenšek, župnik
23.09.2012.

